

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

๓๖๕ วันเป็น ๑ ปีนะ เวลา ๓๖๕ วันเป็น ๑ ปี ๓๐ วันเป็น ๑ เดือน นี่ ๗ วันเป็นสัปดาห์ วัน
คืนล่วงไปๆ ไง นี่วันคืนล่วงไปๆ นะ สิ่งในวันคืนล่วงไปๆ นี้เวลามาวิสาจะกัน วันนี้จะเป็นวันที่จะ
กลับกันแล้ว นี่วันคืนมันล่วงไป เห็นไหม สิ่งในวันคืนล่วงไปๆ วันเวลามันมีค่าไจ เราบอกวันเวลา
มีค่ามาก ยิ่งระบบทุนนิยมนะ เวลามีค่ามาก ดีเป็นเงินเป็นทองหมดนะ เวลาดีเป็นเงินเป็นทอง
แล้วเราจะมาวัดมาวากัน เขาจะบอกว่าเรามีเวลาว่างขนาดนั้นเชียวนะหรือ เวลาที่ไม่อยากใช้
ประโยชน์หรือ ยิ่งนักธุรกิจนี้เวลาจะมีค่ามาก แต่เวลามีค่ามากนะ สิ่งที่เราทำเพื่ออะไรละ ถ้าคน
เขามีเวล่ำเวลาของเขา เขาจะหาเงินหาทองของเขา การหาเงินหาทองของเขาละ สิ่งนี้เอามาเพื่อ
อำนวยความสะดวกกับชีวิต ถ้าเอามาเพื่อความสะดวกกับชีวิต นี่ฟังธรรมๆ ธรรมเตือนให้เรามีสติ
ไจ

เวลาเราหาเงินหาทองมานะ “เสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ” เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เราต้อง
ดูแลรักษาร่างกายของเรา รักษาอวัยวะ แต่ถ้าอวัยวะมันเสียหาย มันชำรุดเสียหาย มันต้องตัดทิ้ง
“เสียอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต” รักษาชีวิตนี้ไว้ รักษาชีวิตนี้ไว้เพื่อทำคุณงามความดีของเรา รักษาชีวิต
นี้ไว้เพื่อประโยชน์กับเรา แต่ถึงที่สุดแล้วถ้าเรามีคุณธรรมขึ้นมา ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมาละ กรูบา
อาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ธรรมะอยู่ปากตายๆ มันจะเอาความตายนี้มาต่อรอง “เรา
เสียสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต” แต่ถึงที่สุดแล้ว “เราเสียสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม” เราสละชีวิตมา
แลกกับธรรม ชีวิตนี้เราสละทิ้งเลย ถ้าชีวิตนี้เราสละทิ้งเลย เห็นไหม

เขาบอกเวลามีค่ามาก ทุกคนนี้เวล่ำเวลามีค่ามาก เราต้องเอาเวลาทำมาหากินของเราเพื่อ
ความมั่นคงในชีวิตของเรา นี่เวลานะ เวลามันล่วงไปๆ เราไม่ได้เกิดมาเวลามันก็หมุนอยู่อย่างนี้
เราเกิดมาแล้วเวลามันถึงเริ่มต้น เวลามันถึงกำหนดเกิดเมื่อไหร่ แล้วตายเมื่อไหร่ เกิดวันที่เท่าไร

ตายวันที่เท่าไร อายุขัยเท่าไร แล้วเรตายแล้วไปไหนละ ตายแล้วไปไหน นี่เราเองเราก็อึดมั่นของเราว่าเราเป็นคนดี เราเป็นคนดีนะ เราเป็นคนที่ซื่อสัตย์กับชีวิตนะ เราซื่อสัตย์ เราเป็นสุภาพบุรุษนะ เราต้องบริหารจัดการเวลาของเราที่ตินะ

ชีวิตนี้ คนเกิดมาก็ตั้งเป้านะ เราจะเกษียณเมื่ออายุเท่าไรนั้น พอเกษียณแล้วเรามีเงินมีทอง เราจะทำอะไรรอบโลก นี่เราเกษียณแล้วเราจะไปอยู่ป่าอยู่เขาของเรา เราจะไปทำสวนทำไร่ของเรา เราจะหาความมั่นคงในชีวิตของเรา นี่ทุกคนก็ตั้งเป้าไว้หมดเลย แต่เวลาตายไปแล้วนะ ต้องเขียนไว้เป็นประวัติศาสตร์ไว้ คนคนนี่เคยเกิดมาชาติหนึ่ง แล้วก็ตายไปชาติหนึ่ง นี่ถ้าเราบริหารจัดการเวลาอย่างนี้เชื่อว่าคนคนนั้นเป็นคนดี แต่ดีเพื่ออะไรละ ดีเพื่ออะไร ดีนี้มันเป็นคนดีของโลกนะ ความกตัญญูกตเวทิตี ปู่ย่าตายายก็เป็นปู่ย่าที่ดี พ่อแม่ก็เป็นพ่อแม่ที่ดี ลูกก็เป็นลูกที่ดี สิ่งต่างๆ เป็นคนดีๆ มันก็ดีใจ นี่กตัญญูกตเวทิตีในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ ถ้าสอนไว้ละ นี่เราเสียเวลาไป เรามีเวล่ำเวลาของเรา เราหาทรัพย์สินของเรา ถ้าหาทรัพย์สินของเรา เวลาจะเสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ คนเราถ้ามันแข็งแรงขึ้นมาจะทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ จะนั่งจะลุกไปมันก็จะสะดวกสบายของเรา นี่ถ้ารักษาอวัยวะ ถ้าอวัยวะมันรักษาได้ ถ้ารักษาได้นะ ถ้ารักษาไม่ได้มันจะลาม มันจะทำให้ชีวิตนี้เสียไป นี่เราสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต เราสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิตนี้ไว้ รักษาชีวิตเพราะอะไร เพราะยังมีลมหายใจเข้า ลมหายใจออก

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถ้ายังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่ คนยังมีเวลาประพฤติปฏิบัติ คนยังมีความเปลี่ยนแปลงหัวใจนี้ได้ หัวใจนี้เวลามันเศร้าหมองมันก็มีกิเลสตัณหาความทะยานอยากบีบคั้นมัน มันก็อันตู่ไปหมด มันมีติดบอดไปตลอดเวลา มรรค ๘ มรรค ๘ ก็บอด ๘ ด้าน มันมีแต่ความมืดบอดหมดเลย ๘ ทิศ ไม่มีทิศไหนที่สว่างไสวเลย แต่ถ้ามีลมหายใจเข้าออกอยู่ ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าเราพิจารณาของเรา ถ้าขณะพิจารณายังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกก็มีโอกาสตลอดเวลา

พระสมณพุทธกาลไปเที่ยวป่าเที่ยวเขา เวลาเสื่อมันเอามากินนะ มันกัดไปที่ข้อเท้า กัดไปถึงหัวเข่า กัดไปถึงเอวนะ นี่พิจารณาต่อไป พิจารณาความเจ็บปวดของเรา พิจารณาถึงชีวิตของเรา สำเร็จท่ามกลางปากเสือ ขณะชีวิตนี้จะเสียไปนี่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้เลย เห็นไหม นี่ถ้าเรายังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่ เราจะมิตศึมีปัญญาของเราเพื่อมีการประพฤติปฏิบัติของเรา เพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา

ถ้าเราสละชีวิตเพื่อรักษาธรรมๆ ถ้ามันจะเป็นจะตายขึ้นมา จะตายก็ตายเปล่า ตายก็ด้วยความโหยหวน ตายด้วยความผูกพัน ตายไปด้วยความยึดมั่นถือมั่น เห็นไหม ถ้าเราจะตาย สละทิ้งไปเลย ตายมันคืออะไร จิตมันจะตายไม่ตาย สละทิ้งมันไปเลย ถ้าทิ้งเพื่ออะไร มันสละทิ้งก็เลยไป สละทิ้งความเป็นโลกไป สละกาลเวลาของมันไป มันจบสิ้นกันไป พอจบสิ้นกันไป พอมันจบสิ้นคาปากเสือ เป็นพระอรหันต์คาปากเสือ เห็นไหม สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม แต่เราเข้าใจว่าธรรมมันคืออะไร รักษาธรรม รักษาธรรมอะไร นี่รักษาเพชรนิลจินดาไข่มุกไหม รักษาธรรม รักษาธรรม

ธรรมะคืออะไร ศีล สมาธิ ปัญญามันเป็นวิธีการเท่านั้น เห็นไหม นี่เวลาศึกษามาๆ ศึกษา มา มีสติขึ้นมา สติก็คือสติ สติเกิดมาจากจิต จิตนะ จิตมันอยู่ไหน จิตมันมีแต่สัญญาอารมณ์ หาจิตตัวเองไม่เจอ ถ้าจิตตัวเองก็หาไม่เจอ แล้วจิตมันอยู่ไหนล่ะ แล้วเวลาเกิดปัญญา ปัญญาของใคร นี่มันเป็นสัญญาทั้งนั้น มันเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าวางอริยสัจนี้ไว้ ศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้ามาก็ว่าเป็นธรรมๆ จะรักษาชีวิตได้

คูลี เวลาเขาสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม คูลี เขาปกป้องศาสนา ใครมาทำลายของเขา เขาจะปกป้องศาสนา เหมือนมดแดงเฝ้าพวงมะม่วง นี่มะม่วง ไม่รู้จักรสหวานของมันเลยนะ คูลี เวลาเรามีลูกมีหลานของเรา เราเอามาววชพระๆ นี่ค้ำจุนศาสนา ค้ำจุนศาสนา พอค้ำจุนศาสนาไว้เพื่ออะไรล่ะ ค้ำจุนศาสนาไว้ นี่สืบต่อพุทธศาสนา มา ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานมา มีภิกษุรักษาศาสนาไว้ตลอดมา

ถ้ารักษาศาสนา นี่ภิกษุ ภิกษุเป็นสมมุติสงฆ์ แล้วเวลาอุปัชฌาย์ยกเข้าห่มมา นี่เกสา โลมานขา ทันทา ตโจ เธอจงพิจารณาใคร่ครวญสิ่งนี้ เกสา โลมานขา ทันทา ตโจ เรารับลูกของเรา ไปฐูละๆ เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ไบลานเปล่าๆ จนพระไปฐูละมีสติมีปัญญาขึ้นมา ย้อนคิดขึ้นมา เห็นไหม นี่เวลาจะไปศึกษาขึ้นมาไปปฏิบัติขึ้นมา ไปปฏิบัติกับพระกรรมฐาน พระกรรมฐานสอนให้ปิด ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก ให้ปิดจอมปลวก ๕ รู ตา หู จมูก ลิ้น กาย แล้วเปิดใจนี้ไว้คอยจับเหยี่ยวตัวนั้น เหยี่ยวในใจของเรา นี่อวิชชา กิเลสตัดหาความทะยานอยาก พญามารที่มันครอบงำใจ ถ้าจับตรงนั้นได้ พิจารณาตรงนั้นได้ เห็นไหม นี่ไปฐูละทำตามนั้น

ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพหูสูต รู้มาก ธรรมะนี้รู้มาก ไปไหนนี่ลูกศิษย์ลูกหาตามไป ๕๐๐ ไปไหนมีแต่คนนับหน้าถือตา เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ชมเชยเลย นี่ไปไหนมีแต่คนยกย่องสรรเสริญ ยกย่องสรรเสริญ แต่ไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ไบลานเปล่าๆ ความรู้เปล่าๆ ความเห็นเปล่าๆ ถ้าความเห็นเปล่าๆ แล้วความจริงมันคืออะไรละ นี่มันมีความคิดขึ้นมา มันเสียดสละ เห็นไหม แอบหนีจากหมู่คณะไป ไปประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เวลาปฏิบัตินี้ศึกษามมหาศาล ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเต็มหมดเลย เป็นพหูสูตสอนคนได้หมดเลย ไปหาสามเณรน้อย สามเณรน้อยบอก ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาพยายามปิดจอมปลวกไว้ ๕ รุ ปล่อยรูหนึ่งไว้คอยจับเหยี่ยวตัวนั้น เหยี่ยวตัวนั้นออกมา จับเหยี่ยวตัวนั้นเพื่อพิจารณา

เวลาจะปฏิบัติกันมันปฏิบัติตรงนี้ เวลาปฏิบัติกันก็ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เวลาบวชขึ้นมา อุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่มา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี้กรรมฐาน ๕ พิจารณาย้อนไปย้อนกลับ ถ้าย้อนไปย้อนกลับ อนุโลม ปฏิโลม ย้อนกลับ พยายามพิจารณาให้ได้ ให้ผ่านพ้น ไปให้ได้ ถ้าผ่านพ้นไปให้ได้ นี่สิ่งที่เราเสียดสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม รักษาธรรมที่ไหน ถ้ารักษาปกป้องศาสนา คำว่า “ปกป้องศาสนา” นี้เขารักษาธรรมๆ ปกป้องศาสนานะ ศาสนานี้ไม่ให้มีใครกระทบกระเทือนนะ สิ่งนี้ไง นี่เราบวชเป็นภิกษุขึ้นมามันค้ำจุนศาสนา เวลาพ่อแม่ พุทธศาสนา ประเพณีวัฒนธรรม แต่เวลาเราจะสละชีวิตของเราละ

เวลามีข้าศึก มีใครมารุกรานนะ เราเห็นได้ เราต่อต้านได้ เราพยายามกำจัดได้ แต่เวลากิเลสมันหลอกลวงในใจของเรา เวลาปกป้องศาสนาเราก็ปกป้องศาสนามาแล้ว บวชมาเป็นพระเพื่อค้ำจุนศาสนาก็ค้ำจุนแล้ว แล้วกิเลสมันเต็มหัวใจนี่ละ ทำไมกิเลสมันรักษาไม่ได้ นี่สละชีวิตรักษาธรรม สละชีวิตรักษาธรรม เวลานั่งสมาธิขึ้นไป ถ้ามันเกิดเวทนาขึ้นมา เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วย ขึ้นมานี่พิจารณาสิ สละสู้กับมัน สู้กับมัน ขันติธรรมๆ เพื่อความมั่นคงของใจ ถ้าใจมั่นคงได้ นี่เราจะสละชีวิตรักษาธรรม ธรรมมันคืออะไร

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว เวลากราบธรรมๆ กราบธรรม กราบสังฆธรรม เวลาหลวงตาท่านบรรลุนิพพานที่วัดคอดยธรรมเจดีย์ เห็นไหม กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า มันซาบซึ้ง มันซาบซึ้ง มันสะเทือนหัวใจ เราค้นหาอยู่ที่นี่ ค้นหาอยู่ที่นี่ ดูพระธุดงค์ออกป่าๆ ไป แบกกลดแบกบริวารไปธุดงค์ๆ...ธุดงค์นี้สัตว์มันก็อยู่ป่า สัตว์มันอยู่ป่ามันทำ

สิ่งใดของมันมา แต่เราไปจุดงค์ของเรา เพราะเราจะไปค้นหาตัวตนของเราไง เราจะสละชีวิตรักษาธรรม แล้วให้เกิดสังฆธรรมขึ้นมา ถ้าเกิดสังฆธรรมขึ้นมา สติก็รู้ว่าสติ สมาธิก็รู้ว่าสมาธิ ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมา มันภาวนาขึ้นมา ภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น มันพิจารณาของมัน

ถ้าภาวนามยปัญญาพิจารณาของมัน เห็นไหม นี่มันมีสัจจะอันนี้ มันถึงกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่าเพราะอะไร เพราะมันมีการกระทำ เพราะศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดขึ้นมา มันแยกมันแยะของมัน มันเห็นโทษของมันไง นี่กายมันก็เป็นกายอย่างนี้ รูป รส กลิ่น เสียงอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากของคนต่างหาก ความรู้ความเห็นของคน ที่ไปยึดไปถือมันต่างหากมันเป็นกิเลส แล้วความยึดความถือขึ้นมา มันก็ยึดก็ถือไปแล้ว มันให้ผลกับเรา เราถึงว่าเรายึดเราถือ เวลาไม่ยึดไม่ถือ มาปล่อยวางๆ ไม่ยึดไม่ถือ ไม่ยึดไม่ถือ มันเหม่อมมันลอย มันไม่มีปัญญารู้แจ้ง

ถ้ามันไม่ยึดไม่ถือ มันไม่ยึดไม่ถือเพราะอะไรละ แล้วมันยึดมันถือขึ้นไป พอยึดถือมันก็มี ความทุกข์ ความยากขึ้นมา อันนั้นก็ว่าเราไปยึดไปถือ ไปยึดไปถือ นั่นมันเป็นผลแล้ว มันเป็นวิบากแล้ว มันยึดถือจนเต็มตัวมันแล้ว มันเนาแล้ว ของมันเนาอยู่คามือบอกว่านี่ของเราๆ มันเนาไปแล้ว เพราะมันเป็นของเราไปไม่ได้ แต่มันก็ไปยึดไปถือของมัน นี่เป็นนามธรรม เป็นความรู้สึกละ

แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามา นี่สงบเข้ามา เห็นไหม ถ้ามันสงบเข้ามา ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปได้นะ เวลาจิตสงบแล้วมันก็สงบเฉยๆ นั่นแหละ เพราะว่ากระบวนการของมันเป็นแบบนั้น กระบวนการ สมาธิก็คือสมาธิ แต่ถ้าไม่มีสมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นมันเป็นโลกียปัญญา เพราะถ้าเรายังไม่รู้จักตัวตนของเรา เราใช้ปัญญาไปมันเป็นสัญญาในสถานะของความเป็นมนุษย์ มนุษย์เกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิดไหม มนุษย์มีความรู้สึกไหม? มนุษย์มี มนุษย์มีความรู้สึก เทวดาเขามีความรู้สึกนึกคิดไหม พรหมเขามีความรู้สึกนึกคิดไหม? เขาก็มีของเขา แต่มันมีคนละสถานะ

แล้วนี่ก็เหมือนกัน ในสถานะของมนุษย์ นี่โลกียะ โลกโง โลกคือปฏิสนธิจิต โลกคือโลกทัศน์ โลกคือความรู้สึกของเรา ถ้ามันเกิดจากที่นี่ไง มันเกิดจากที่นี่มันเกิดจากอะไรละ? มันก็เกิดจากกิเลส เกิดจากความไม่รู้ของเรา แล้วว่าปกป้องศาสนาๆ กลัวคนอื่นท่องจำแบบเราไม่ได้ กลัวคนอื่นเขาจะไม่ได้รื้อค้นแบบเรา เราได้รื้อค้นแล้ว เราได้รู้แล้ว เรามีความเข้าใจทั้งหมดแล้ว เข้าใจในอะไร มันเสียสละชีวิตรักษาธรรมหรือ เสียสละหรือ ไปจำมาอย่างนี้เสียสละหรือ

คูทหารตี ทหารเขาจะเป็นทหารขึ้นมาได้เขาต้องมีการฝึกฝนของเขา เขาจบวิชาการเขา เขาก็ได้ระดับยศ ระดับยศแล้วได้ออกรบหรือยัง ได้ผ่านสงครามมาหรือยัง ไม่ใช่ทหารผ่านศึก ทหารผ่านศึกๆ ได้ทำสงครามอะไรมา ถ้าทำสงครามอะไรมา ทหารผ่านศึกมา แพ้ศึกราบคาบมา แพ้มาแล้วโดนเขายึดประเทศด้วย ถ้าชนะมา ชนะแล้วปกป้องประเทศได้อย่างไร ชนะมา ได้สิ่งใดมาเป็นประโยชน์กับสถานะของประเทศชาตินั้น

ปัญญาที่เกิดขึ้น เห็นใหม่ ปัญญาที่เกิดขึ้น เราศึกษามาแล้วนี้สมบัติของใคร? สมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรีชาปฏิบัติ ถ้าเราจะสละชีวิตรักษารธรรมๆ เรามีคุณงามความดีขนาดไหน เรามีวุฒิภาวะขนาดไหน เราจะสละชีวิตรักษารธรรม ถ้าปฏิบัตินะ ดูพาหิยะๆ สิ ที่ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียวเป็นพระอรหันต์ ในชาติก่อนๆ นั้น เขาได้นัดรวมตัวกันขึ้นไปปฏิบัติบนหน้าผาตัด แล้วทำพะองขึ้นไปแล้วถีบทิ้งเลย บอกว่าให้ภาวนากัน ถ้าใครภาวนาเป็นพระอรหันต์ ใครทำสิ้นกิเลสแล้วให้เหาะลงไป ถ้าใครภาวนาไม่ได้ให้ตายบนนั้น

มี สำเร็จก็มี แล้วพาหิยะเป็นผู้หนึ่งที่ตายอยู่บนนั้นไง นี่เสียดชีวิตเพื่อรักษารธรรม แล้วตายไปนี้รักษารธรรมใหม่ แต่เพราะด้วยบุญกุศล ด้วยการทำความดี ด้วยความอุกฤษฏ์อย่างนั้น เวลาเขามาเกิดภพชาติใหม่ ด้วยบุญวาสนาของเขา เขาเป็นนายเรือ พอเรือแตกมา เขาขึ้นฝั่งมาด้วยไม่มีสิ่งใดพันกายมา เข้าฝั่งมาเขาก็ใช้ใบไม้ยุ่งห่มมา ชาวบ้านก็ตื่นตื่น ชาวบ้านเขาศรัทธาว่านี่พระอรหันต์ๆ

นักบวชที่เคยบวชอยู่บนหน้าผาตัดนั้นไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ เขาไปยืนยังกลางอากาศเลย “ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ในปัจจุบันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้ว ให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

เขามีสติเพราะเขามีบุญ คนมีบุญมีกรรมนี่นะมันมีปฏิภาณ คนเตือนคนบอกมันจะฟังเหตุฟังผล ถ้าฟังเหตุผลแล้วมันเทียบเคียงในใจของเรา ถ้าคนบาป คนบาปมีทิฏฐิมานะ มีความเห็นของตัวเอง ใครเตือนใครว่ามันบอกมันถูกต้องๆ ไม่ฟังใคร แต่นี่นะ เทวดามาเตือนเขายังฟัง เพราะเขาสร้างอำนาจวาสนาเขา มา เขาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังบิณฑบาตอยู่นะ จะขอฟังธรรมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “นี่เป็นเวลาบิณฑบาตอยู่นั้นแสดงธรรมไม่ได้หรอก มันไม่ใช่กาล ไม่ใช่เวลา”

ธรรมดาคงก็สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เทศน์หรือ แต่ที่นี่เขาบอกว่า “ชีวิตนี้สั้นนัก ชีวิตนี้มันสั้นนัก ไม่รู้ว่าตายเมื่อไหร่ ขอให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการมาเกิด ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์มาเกิด อยากรฟังมาก”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เธอจมองโลกนี้เป็นความว่าง ทุกอย่างเป็น ความว่างหมด ทุกอย่างไม่มีสิ่งใดเป็นแก่นสาร” พิจารณาตามไปเป็นพระอรหันต์เลย เห็นไหม แล้วขอบวชไง เวลาขอบวชขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เธอไม่มีบริวาร บวช ได้อย่างไรละ เธอต้องหารบริวารก่อน” ไปหาบริวารอยู่ คว้าแม่ลูกอ่อนขวิดตายเลย

คนเรา เห็นไหม คูสิ เราทำบุญกุศลกัน บริวาร ๘ ที่ไหนก็หาได้เยอะเยอะ วัดนี้มีมหาศาล เลย แต่ทำไมคนมันไม่มีล่ะ แต่เวลาผู้ที่สร้างบุญกุศลมานะ นี่เขาสร้างของเขามา เวลาบวชกับองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอหิภิกขุ เวลาให้บวชมา บริวารเป็นทิพย์ลอยมาเลย มีชุดเดียวชุดนั้น นี่เขาสร้างของเขามา ถ้าเขาทำของเขามา มันมีมาโดยทิพย์เลยนะ โดยสัจจะเลย นี่เพราะเหตุใดละ

“อย่างนี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ หลวงพ่อเทศน์มันเป็นการเพื่อเจ้า”

ความว่าเพื่อเจ้าไม่เพื่อเจ้า นี่พิจารณาเอา ความจริงก็คือความจริง ความคิดของเราก็เป็น ความคิดของเรา จะเพื่อเจ้าหรือเป็นความจริงนี่เราพิสูจน์ได้ พิสูจน์ได้ด้วยใจของเรา ถ้าเรา พิสูจน์ได้นะ วิทยาศาสตร์ต้องพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ เขาบอกวิทยาศาสตร์กับศาสนามีปัญหา กัน มากเลย โต้แย้งกันทางความเห็น

แต่ความเห็นก็ความเห็น วิทยาศาสตร์ก็คือวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทุกคนก็ศึกษาได้ ทุก คนก็พิสูจน์ได้ แต่สังขธรรม สังขธรรมเขาเอาอะไรมาพิสูจน์ ถ้าศึกษาไป วิทยาศาสตร์ ปริยัติใจ ปริยัติคือศึกษาข้อมูลนั้นมา แล้วพิสูจน์กันทางวิทยาศาสตร์นั้นไง แต่เขามาถามเรานี่พิสูจน์กันด้วย หัวใจใจ ด้วยหัวใจ เห็นไหม ด้วยหัวใจ ด้วยการพิจารณาของเรา ด้วยจิตสงบเข้ามา ถ้าจิตสงบเข้า มา ใครจิตสงบกับจิตสงบด้วยกัน เขาพูดกัน เขาสนทนากัน เขาก็รู้กันว่าใครจิตสงบจริงและสงบ ไม่จริง ถ้าใครเกิดปัญญา ปัญญาอย่างนั้นเป็นปัญญา ปัญญาอย่างนั้นมันปัญญาของกิเลส ปัญญาอย่างนั้นกิเลสมันหลอกลวงเอา ถ้าปัญญาเกิดขึ้นมาจริง เพราะคนเคยเกิดปัญญาขึ้นมาจริง คนเคยเดินป่าเข้าป่า เขาก็รู้ว่าป่า คนไม่เคยเข้าป่า มันจะรู้ว่าป่าอยู่ไหน

คนไม่เคยเข้าป่า มันไปเที่ยวสวนลุมฯ แล้วมันบอกมันไปเที่ยวป่ามา ไอ้มันป่าที่เขาสร้างมาเพื่อเป็นที่พักผ่อน ป่าอย่างนี้มันไม่มีโทษไม่มีภัย ยังมีนะ ยังมีพวกโจรผู้ร้ายมันยังแย่งชิงอยู่ นี่ป่าอย่างนี้มันมีโทษไม่มีภัย ไปในป่าสิ ดุติ นักผจญภัยเขาไปสำรวจ เขายังหลงป่าเลย ไปสำรวจไปตรวจสอบในป่า นี่หลงป่า พอคคนหลงขึ้นมา หลงป่านะ เวลาหลงป่าขึ้นมา หลงป่ามันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นี่พูดถึงการพิสูจน์ใจ ถ้าคนไม่เคยพิสูจน์มา ไม่เคยต่างๆ มา เราก็ว่าเราเป็นปัญญาชนใช้ไหม ในเมื่อในโลกนี้ทฤษฎีมันก็มีอยู่มากมาย เราศึกษามาแล้วต่อยอด ต่อยอดแล้วเราจะมีความรู้ของเรา นี่ความคิดของโลก แต่ถ้าการประพฤติปฏิบัตินะ เริ่มต้นตั้งสติแล้วต้องทำจิตใจสงบ ถ้าจิตใจไม่สงบนั้นมันเป็นเรื่องของสาธารณะ เป็นเรื่องของธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมเขายังรู้ เวลาฟังเทศน์หลวงปู่มันจะฟังเทศน์บทใดจะฟังเทศน์กัณฑ์ใด นี่เขากำหนดภาษาใจตาม องค์หลวงปู่มันเทศน์ทันทีเลย แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมเขายังรู้ รู้แล้วเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์หลวงปู่มันทำไม รู้แล้วเอาตัวให้รอดสิ รู้แล้วทำให้ได้สิ

สละชีวิตรักษาธรรม ธรรมมันคืออะไร ธรรมมันอยู่ที่ไหน แล้วทำกันอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เรารักษาธรรมๆ เราก็จะสร้างกองทัพขึ้นมาเพื่อปกป้องกัน แล้วเกิดสงครามกัน นั่นมันไม่ใช่ รักษาธรรม ขอให้เราเป็นจริง สำคัญที่ผู้นำ ถ้าผู้นำเป็นความจริงนะ ธรรมภายนอก ธรรมภายใน ธรรมภายนอกเราเกิดมา เห็นใหม่ เกิดมาในวิภวภู มิใครเป็นคนดีก็มีสังขารตามประเพณีวัฒนธรรม นี่ก็เป็นคนดี ธรรมนอก ธรรมในนะ ธรรมในมันเกิดอริยสัง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เกิดเห็นทุกข์ตามความเป็นจริง นี่ละสมุทัยได้ตามความเป็นจริง นิโรธระดับทุกข์หมดด้วยอริยมรรค ด้วยสังขจะความจริงอันนั้น ถึงเอาสังขจะความจริงอันนั้นมาชี้ทำให้ผู้ปฏิบัติสละชีวิตรักษาธรรมกัน รักษาเพื่อประโยชน์กับเรา นี่ปฏิบัติเพื่อเรา

วันเวลาผ่านไปแล้ว ๓๖๕ วันเป็น ๑ ปี ๓๐ วันเป็น ๑ เดือน ๗ วันก็ผ่านไป แล้วนี่วิสาขะก็จะผ่านไปแล้ว “วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เธอทำอะไรอยู่” เอวัง